

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1^{rs}.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3^{rs}.

UN GRAN GALL A LA CASSOLA.

CASSOLA.—¿Se aprueba esta reforma?...

LA TERTULIA EN PÉS.—¡¡Aprobada!!

LO MÓNSTRUO DE FERRO.

ENIM á Espanya un mónstruo de carn, y com que la carn es flaca, 'l nostre mónstruo resulta un mónstruo d' estar per casa, que cap á sas vellesas fins arriba á cometre la flaquesa de casarse.
Quina diferencia entre 'l mónstruo de carn y 'l mónstruo de ferro!...

Lo mónstruo de ferro ó com si diguessem en Bismarck no 's casa més que ab Déu.
A mida que va acostantse 'l mes de janer, per altre nom lo mes dels gats, se sent cada dia més inclinat á fer gatadas.
Qualsevol creuria que 'ls llorers recullits en tres campanyas: al Holstein, á Sadowa y á Sedan, se li han tornat gatasas y ortigas que 'l punxan y li donan una gran frisansa.
Lo qu' es l' últim ápat que va ser lo més suculent, aquesta es l' hora que no ha pogut pahirlo. En va tracta de assimilar l' Alsacia y la Lorena á la economia de

Alemania; tant l' una com l' altra tenen la closca dura, y 's remouhen en lo ventrell que se las ha tragadas. S' han empleat per digerirlas tots los sistemas imaginables: de aqui aqui l' halago; de aqui aqui 'l rigor, y ellas sempre impertérritas, no li passan del ventrell.
Vista l' ineficacia de las purgas y dels acits, se parla seriament d' emplear los emélichs. Tal vegada un vomitiu enérgich, obligará al imperi á restituhirlas.

L'aspecte del mónstruo de ferro es verdaderament lamentable.

Tè una tanda de tres emperadors a la seva disposició, y viu desesperantse.

Dels tres, l'un no li serveix, per vell. Es un home que va camí del sepulcre, sense més aspiració que la de morir tranquil. L'espectacle de una canonada podria ferlo anar de bigotis, per no tornar a incorporar-se.

L'altre pobre no està en disposició de res. Tè un tumor cancerós a la laringe y apenas pot piular. Ab dificultat pot tragarse un plat de sopa; menos se tragaria una nació ó una provincia. Heréu del trono de un país del Nort, los metjes l'han desterrat a las platjas templadas de un país del Mitjdia, de ahont no se'n pot moure baix pena de la vida.

Lo tercer es jove, impetuós, arriscat. Era l'home que l'mónstruo de ferro s'havia fet, educantlo pèl logro dels seus designis. Pero ara li resulta, qu'empipat de as sevas ingerencias, se li rebela y li planta cara.

¡Pobre mónstruo de ferro!... No sab per quin cap girarse.

Entre tant la gran obra de la unitat alemana, construhida ab la calcs dels ossos de una generació amassada y ab sanch, s'esquerda y s'troba terriblement amenassada.

Rodejada Alemania de pobles que guardan forts agravis, no sab per quin cantò gigarse. Dinamarca no la pert de vista, desde l'Nort; Russia a l'esquerra s'prepara pera ferli sentir tot lo pes de la seva preponderancia militar; Fransa aprofitara la primera ocasió que se li presenti per donarli las tornas.

¿Qué fer en una situació tant critica?

Lo canceller de ferro ha tentat un últim esforç. Medint als demès per ell, creyent que las demès nacions, algunas de segon ordre, tenen fam d'engrandirse, s'ha proposat organisar una quadrilla de la qual ell s'ha fet capitá, y parlar-se l' mon tots plegats, com a bons camaradas.

Segur de contar ab Italia y Austria, demana que li prestin quart y ajuda Turquia, Rumania, Servia, Inglaterra, Holanda, Belgica y fins la nostra Espanya.

Lo gall està perfectament distribuït: qui s' menjará las cuixas, qui las alas, qui l'carpó... qui, en fi, no tindrà altre remey que rosegá ls ossos.

A Turquia se li tornarán las provincias del Asia menor; a Rumania, la Bessarabia y a Servia se li senyalarán novas fronteras, ab tal que s'coloquin incondicionalment a las ordres del Austria.

Si Inglaterra s' decideix a protegir las costas de Alemania e Italia contra las esquadras russas y francesas, pot contar desd' ara ab l'Egipte, ab l'Afghanistan y ab tot la Turkestan, si encare li queda puesto a las butxacas.

Holanda pispará las colonias indo-xinas de Fransa, y no té de fer res més que vigilar a la Dinamarca; Belgica pot contar ab los departaments francesos del Nord y las Ardenes, si s' resigna a franquejar pás als exercits alemanys; Suissa ha de fer lo mateix y reberá en pago ls departaments del Doubs y l'Jura; y Espanya, sens més qu' enviar al general Martínez Campos als Pirinés a fer una mica de por als francesos, podrá apropiarse los departaments dels Pirinés orientals y Baixos Pirinés y establirse a Marruecos ab tota comoditat.

Ja ho veuen, un plan diabòlich y de grans resultats sobre tot pèl editors de manas.

Desgraciadament lo Mónstruo de ferro pensa encare a l'antigua y totas las nacions invitadas a secundarlo comensan a pensar a la moderna, convensudas de que las conquistas no s'afiansan, quan junt ab la terra no se sab conquistar també la bona voluntat dels pobles.

A l'invitació de Bismarck ha respost tothom, hasta nosaltres ab una gran riellada.

Lo mónstruo de ferro, un dia tan brillant, ha anat rovellantse y prompte, si hém de treure mals endressos d'Europa, no quedarà altre remey que cedirlo al drapayre.

P. K.

EDUARDO CHAO.

Acaba de morir a una edat bastant avansada aquest notable home públich, honra del partit republicà.

Era un home modest, un sabi y un hourat patriòtic. Baix lo primer aspecte, fugia de aquella popularitat malsana, que buscan atanyosos altres polítics ab menos mèrits qu' Eduardo Chao.

Com escriptor y home de ciencia, se havia creat un nom respectat a tot arreu.

Com a polític, havia desempenyat lo ministeri de Foment de la República espanyola, organisant e imprimint un gran impuls a las obras públicas.

Coroném l'elogi de Chao, consignant que ha mort pobre, com pobres moren tants republicans de mèrit, consagrats exclusivament a enaltir y acreditar los ideals de la democracia.

La Campana envia un sentit pésame a l'alligida familia del difunt, que dexa darrera seu un nom que será sempre pronunciat ab respecte.

LOS DOS CALENDARIS.

Contemplant son calendari deya un mestre ab gran tristó: «Calendari t'compadeixo: tens lo ventre igual que jo.»

Y un rector de aquells tant grassos, va exclamar, mirantse l'seu: «Calendari t'felicito: tens lo ventre igual que l'meu.»

Y es que l'mestre, ab molt tropell, contemplava l'del any vell; y l'rector, gros com un bou, contemplava l'del any nou.

FRA. J. VEGÉS.

Valencia acaba de fallarse una causa famosa sobre talselats en las llistas electorals.

La Sala de lo Criminal ha reconegut lo delicté; pero ha absolt als processats, per no haver confirmat los indicis qu'en contra d'ells apareixian.

Aquesta sentència ha sigut molt comentada.

Algú diu qu'en materias electorals, la justicia se'n ha anat a la lluna.

A la lluna... de Valencia.

Ha sigut denunciat lo periódich *La joven Espanya*.

¡Pobreta!

Tant jova y tant desgraciada.

Haventse dictat auto de presó contra l'seu director, aquest, en lo moment de traslladarlo al *Abanico*, va lograr escapulirse.

Crech que va obrar molt santament.

Sols a un govern que pretén passar plassa de liberal, se li ocorre, en un hivern tant rigorós, regalar un vano a un periodista, al qual acaban d'escalfarlo.

No hi ha res més dolent per la salut del home que una de fresca, després de una de calenta.

En son discurs resúmen de la discussió del mensatge, en Sagasta va parlar de tot: de qu'ell tot ho fa anar tant bé; de que ls conservadors ho feyan anar tant mal; de que n'Salamanca y l'Duch de Tetuan son un parell de desagrahats que no valen lo pa que menjan; en una paraula, de tot lo imaginable, menos de las immoralitats.

Lo discurs de D. Praxedes es una pastilla de sabó.

Pero ja sab ell que ab aquest sabó las immoralitats no desapareixen. Per fer net de una vegada es necessari emplear l'ácit clorhidric (sal fumant).

Y d'aixó tant sols se'n troba en la drogueria del altre cantó.

Demà al vespre la companyia de Romea posará per primera vegada a Barcelona l'drama *Lo Bordet*, original de nostre amich y company Sr. Roca y Roca.

A pesar de que la miseria aumenta de dia en dia, sembla que hi ha l'pensament de aumentar lo sou als governadors de provincia.

A vostés los extranyará; pero a mi no.

Perque als pobres governadors de un quan temps ensa se ls ha aumentat lo treball de una manera considerable.

Entre agafar huelguistas y firmar passaports als moltíssims espanyols que fujen de ca'n Gana, la veritat es que no s'entenen de feyna.

Com qu'ells treballan més de las vuyt horas, será precis aumentarlos la ma d'obra.

L'Estandart a n'en Sagasta:

«¡Los conservadors no tenim por! Quan la mort de D. Alfonso XII, qué podiam temer que no sigués l'esperit revolucionari del Sr. Sagasta, que si no arribém a donarli l'poder, tal volta ns hauria obligat a ensangrentar los primers dias de la regencia, batentlo en las barricadas?»

Vaja aixó, no es por.

Es pánico.

CARTAS DE FORA.—L'arcalde de Rupia, empressari de balls y escolá grós de aquella parroquia ha contestat als piropos que li dirigia La Campana de Gracia ab un bando-edicté, dirigit als seus administrats. March, profús, difús y carregat de faltas gramaticals. En ell tracta de ofendréa algún músich de aqu' lla població donant patents de suficiencia musical, y en veritat hasta per esperit de companyerisme hauria de callar perque si hi ha a Rupia algún músich que no'n sab més, quan l'arcalde Borrego se posa a tocar lo violón, es cosa de apretar a correr, per no esgarrifarse.

Lo rector de Sant Joan de Palamós en una junta que tingué ab l'arcalde, Jutge municipal y Secretari del Ajuntament, sobre concessió de terrenos pèl cementiri lliure, s'va permet e dispararse contra l'goberna y contra las autoritats locals. De obrar aixís, se'n diu defensar lo negoci de la carn morta... y ja esta vist que qui pert lo seu... pert l'oremus.

FI D' ANY.

UN CARLISTA.

Deyan que aviat manaríam, qu'era qüestió de senmanas... y havém passat dotze mesos y ns hem quedat ab las ganas. Me faig vell, los meus no pujan y aixís gasto la existencia... Va de serio; l' ser carlista vol tenir molta paciencia.

UN DE LA FLAMARADA.

¡Un any perdut! Es precis fé l'cap viu y espavilar nos, perque dormint sempre aixís no podrém emanciparnos. ¡Unió! Aixó es lo que convé: si acceptém tots aque't mot, ja us juro que l'any que vé ho aném a liquidar tot.

UN ESPANTADÍS.

¡Quin temps se ns preparat! Per tot veig fusells, complots, marxas bélicas, misteris, tropells... La guerra s'acosta, la guerra... ¡Senyor! ¡aquest any me sembla que'm moro de pór!

UN BROMISTA.

¡Ah salao! ¡Aixó ja marxat Terra, mar y firmament está a punt de barrejarse; ja ningú de Déu s'enten. ¡Quin xibarrí! quina gresca! Aviat sentirém lo tró: lo qu'es aquest any, no falla, vaig a riure de debó.

UN CONSERVADOR.

¡Dotze mesos més, ab lo ventre a proba! ¡Un altra any, passat sense sopa boba! ¡Bah! Si don Anton no obra un xich la vista, no tinch més remey: jo'm faig fusionista.

UN MINISTERIAL.

—¡No duraréu quatre dias!— nos deyan propis y extranyos, quan vam pujá al candelero... ¡Qué tal! Ja hem durat dos anys. Jo crech que, ab los vents que corran y ab la marxa que portém, som capassos d'aguantarnos fins lo dia... que cayguém.

UN QUE NO S'FICA EN RES.

Malament al entrar l'any, malament quan l'any ja surt; llavors tothom se queixava, avuy tothom va de curt.

Manin negres, manin rojos, jo tot ho veig igualment: pèls que treballan y pagan sempre anirà malament.

UN PERIODISTA.

¡Fil! Ja havém passat un any sense veure la presó, lo qual, en temps de fusió, no deixa de semblá extrany. Veyám si poch-a-pochet y anant fugint d'un descuyt, a fi del vuytanta vuyt podrém di l'mateix que aquet.

G. GUMÀ.

ECOS DE LA PELEGRINACIO.

ROMA s'ha omplert de pelegrins. Entre aquests s'hi contan tres mil espanyols, que durant lo viatge, ab tot y anar en ferro-carril no van fer més que rondinar per lo malament que van tractarlos las empresas.

¡Amigol! Qui no vulgui pòls, que no vagi... a veure l'Papa.

Los pelegrins, ab y tot y sortint delegats d'Espanya van arribar a Roma en diverses tandas.

Lo fet de arribar á un puesto més ó menos prompte depén de una cosa:
De ser més ó menos reaccionari.

Algúns dels pelegrins van pendre mal la mida de manera que al arribar á Roma ja no tenian un quarto. De resultats de lo qual recorren aquells carrers captant.

Jo havia cregut sempre que la nutrició de las ovellas corria á càrrech dels pastors. ¿Que fá Lleó XIII? ¿No hi ha aulfals á Roma?

Un tren de pelegrins al arribar á Génova va partirse. Los demás trens van arribar tots sumament atrassats.

Escoltin ¿qué havia de fer lo carril?
Protestar contra tanta llana.

Entre 'ls objectes que figurarín á l' Exposició del Vaticá, s' hi contan 19,000 calzes, 10,000 estolas, 100,000 pectorals, 800 anells y 7 tiaras.

Y ademés deuenh consignarse tres gorretas de criatura y uns bolquers, enviats per un católich de Tueruel... que devia estar de broma.

Y finalment 3,944 litros de ví de Jerez, cantitat de xaretlo més que suficient, perque tots los objec es se vegin duplicats.

Lleó XIII s' ha negat á acceptar la bandera dels seus pontificis.

¿Qué dirán los carlins? Y sobre tot ¿qué dirá en Carrulla?

Així mateix s' ha negat á acceptar lo regalo que volia ferli 'l rey Humbert.

En aquest punt los carlins dirán que s' ha portat com un home.

En cambi ha acceptat regalos del Emperador de Alemania, de la Reyna d' Inglaterra, del Sultán de Turquia y hasta del Emperador de Xina, que no tenen res de católichs.

Si ho entench que 'm pelin.

Lo marqués de la Vega de Armijo embaixador extraordinari, ha sigut rebut per Lleó XIII, ab molta consideració, hasta 'l punt de haverli fet besar la sandalia.

No ha quedat poch estufat ab aquesta proba de consideració!

Per lo tant ja ho sab en Sagasta, quan lo marqués li demani alguna cosa y no vulga concedirli, si vol deixar-lo content d'igali com lo papa:

—Besim lo péu.

Los capellans húngaros que han anat á Roma, fuman pels carrers, omplan los cafés y á la nit van al teatro.

Si 'ls capellans de aquell país son tant de la gresca, figurínse que serán las donas.

Sobre las húngaras, per majors informes, dirigirse al rey del As d' oros.

A fi de colocar los objectes enviats á l' Exposició vaticana 'l Papa permet que 's treballi 'ls días festius, absolvent de tot pecat als obrers ocupats en las tals obras.

¿Qué volen que 'ls digui!

Jo 'm sembla que millor seria pregar á Deu fervorosament suplicantli qu' enviés una legió d' àngels y querubíns, á disposar'ho tot en un obrir y tancar d' ulls.

Y que no 's vegi un trist miracle, precisament en los temps actuals en que son tant necessari!

De todas las nacions de l' Univers, la que ha enviat al Papa objectes més ríchs y costosos, es Espanya, ó siga la més pobra.

Lo mateix Papa ho reconeix y ho diu á tothom.

Jo trobo molt natural qu' Espanya s' haja distingit sobre todas. Precisament per ser la més pobra, es la més espiritual y per lo tant la qu' está més próxima á anarse'n al cel.

En cos y ánima.

P. DEL O.

UNA ESCENA EDIFICANT.

Quan la clericalla ensenya la doctrina, diu: «Pagar bé delmes y premicias sens fer frau ni engany. Amen Jesus.» Pero d' avuy endavant, deurán añadirhi: «menos quan nosaltres passém tocino de matute.»

Lo dia 19 de desembre se oferí en Olot un quadro digne de ser traslatat á la tela. A las sis del mati junt al colégi de PP. Escolapios, renyian un descomunal batalla, varios burots y vuit ó nou Escolapios, los primers, armats de gorra de uniforme y bastó de estoch y 'ls segons, de sotana y fognonet al cap.

¿Quin alborot! Los uns:—«Volém lo porch!» Los altres, «¡Alto aquí, no 's toca res!»

Per fi, després de molta masega, guanyaren los del bastó d' estoch, que varen decomisar de vuit á deu arrobas de carn, dels porchs dels Escolapios, que volian entrar de franch.

Dits Escolapios están subvencionats per l' Ajuntament ab vint mil rals anuals y jo pregunto ¿de ahont treurá 'ls diners l' Ajuntament per pagarlos si ells procuran defraudar á la Hissenda municipal?

Ah! Si un pobre burot deixés passá un kilo de tocino sens pagar, li costaria 'l destino; pero tractantse dels ensotnats veurém com se portará l' Ajuntament de Olot.

B. J.

ANY NOU.

Any nou, dihuen, vida nova,
y si aixó vritat sigüés,
lo molt pobre que soch are
no ho seria l' any que vé.

¿Perqué t' he deixat á tú
y ara estimo á un' altra dona?
Perque sequeixo 'l refrán
que diu: any nou vida nova.

Si de l' any qu' ara comensa
ne dihuen per tot l' any nou,
de l' any qu' acaba, l' any vuit
n' hauria de dir tothom.

S. U. S. T.

Si 's realisan los propósits de don Práxedes, al marqués de la Vega de Armijo lo nombrarán ministre d' Estat, y á n' en Moret l' enviarán á Inglaterra d' embaixador.

¡Gran idea!
Cap polítich espanyol pot arribar á ser tant ben rebut á Londres, com lo famós D. Sagimon.

Per forsa 'ls misters l' hi han d' estar agrahts: en uns dos anys de govern, ha omplert l' Espanya d' inglesos.

Las bodas d' or del Papa no deuen ser molt poéticas, ó 'ls poetas que 's dedican á cantarlas no deuen sentirse molt inspirats, quan del nou premis que constituhian lo certámen dels Católichs de Barcelona, únicament se 'n han adjudicat tres.

¡Tres floretes y sis carabassetes! ¡Quines muses més raquitiques!

L' any 1887 pot dirse que s' ha despedit enviant targe en forma de nevada.

La nevada ha sigut general en tota Espanya.

Aixó proba la bona educació del any 1887.

—Qué ho fa—preguntavan á un astrólech de carreró—que avants no nevava may y ara cada any neva.

A lo qual responia aquell:

—No ho acabo d' entendre: jo crech qu' es degut á que 'l sigle XIX va fentse vell.

En Salamanca y 'l Duch de Tetuan van quedar plomats á mans de 'n Sagasta, la vigilia de Nadal.

De manera que 'ls fusionistas van tenir dos galls, per passar las festas.

Es á dir, galls, rigurosament no van serho. Un parell de capons.

Un periodista, al acte de cantar lo número premiat ab la grossa, va caure en basca.

—¡Aquest haurá tret! deya tothom.

Y tothom li tenia enveja.

Naturalment, van retornarlo, y al donarli l' enhorabona, va confessar que 'l número 24,566 premiat ab 500,000 duros, ell l' havia tingut á las mans y no l' havia volgut conprar.

¡Vaya una gracial!

Es molta la gent que 's troba en lo mateix cas, y no 's desmaya.

Si 'l que ha tingut á las mans lo número premiat ab la primera sort, hagués de desmayarse, l' impressor que tira 'ls bitllets, no guanyaria prou per vinagre.

La grossa de Madrid aquest any ha caygut á la Cassola.

¡Ayre amigo general! ¡Quin gall més gras!

Ja cal que desseguida corretjim un refrán.

Desd' ara haurá de dirse:

«Afortunat en lo joch, desgraciat... en las reformas militars.»

Creyan alguns que 'l general Cassola, havent tret la grossa, deixaria la cartera.

Al contrari: precisament ara es quant més la necessita. Per ficarhi 'ls bitllets de banch.

Lo Bram de la patria dona un bombo colossal á un seu correligionari, que havent trobat un bitllet del Banch de 1,000 duros, va retornarlo al seu legitim duenyo.

Segons com se mira, 'l fet no té res de particular; pero, baix lo punt de vista carcunda, realment es extraordinari.

Perque si 'ls carlins havian de restituhir tot lo que van trobar ab cinch anys de correr per la montanya... ¡quina brometa farian tants y tants pobres, que avuy encare 'n van geperuts!

L' altre dia va haverhi una desgracia al Moll, com pocas se 'n hajan vistas.

Va ensolsiarse una gran rima de blat sepultant á dos infelissas donas, y asfixiantlas.

Gran consol pels que pateixen gana.

Y sobre tot lo que dirá en Moret:

—Cóm pot haverhi miseria á Barcelona si hasta 'l blat cubreix y ofega á la gent.

La vigilia de Nadal, molts dels xicots que venen las llistas dels números premiats, no cridavan:—*La loteria de Madrid.*

Sinó:—*¡La porqueria de Madrid!*

Verdaderament, la loteria es una... porqueria nacional.

PARTES TELEGRÁFICHS.

Paris, 29.

Fa un fret que no 'ns deixa moure,
neva y plou per tots cantons:
gracias á aquestas medidas
s' han refredat las passions.

Londres, 30.

Tothom parla de la guerra que ha d' estallá 'l mes que vé; pero, per ara, Inglaterra encara no sab qué fé. Molts nos buscan; mes nosaltres reservém la decisió, fins á saber d' uns y d' altres qui 'ns ho pagará milló.

Roma, 30.

La ciutat está invadida pel famós remat católich: tots los pelegins presentan un ayre molt melancólich. Quan caminan, tot ho embrutan, quan s' aturan tot ho embrassan: hi ha molts vehins que fins tiran desinfectants, quan eils passen.

Berlin, 30.

Bismarck está de desgracia; disputa, renega, bufa: lo dia dels *Ignoscents* fins li van posar la llufa.

Viena, 30.

Regiments, tropas, milicias, artilleria que roda: aquestas son las noticias que avuy están més de moda.

Paris, 30.

Continúan los temors d' una guerra general: escoltin tots los rumors, pero no 'n fassin cabal. Si per cas no surt algú ab un incident extrany, la pau se qu' está assegurada... per tot aquest any.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pa-ti-llas.*
2. ANAGRAMA.—*Llufa-Fulla.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Tot per las donas.*
4. LOGOGRIFO NÚMÉRICH.—*Voltaire.*
5. GEROGLÍFICH.—*Per granadins Granada.*

Han endavinat todas las solucions E. Padrell de Reus, J. Sagrañes Urpi y Suteró Furor y C.; n' han endavinadas 4 P. Ramogosa y Conde de Manganeso; 3 Toros de Veureaygua, J. T. Anguila y Lennam Chitná; y 2 no més R. Castellá y R. M. Frare Llech.

XARADA.

Mitj cremada m' explicava la Pauleta tot dinant que una *prima-dos* tenia feya al menos catorze anys, y 'l marit feu la gran tot regalantla á un militar junt ab una *tres-primera* que *tres-dugas* dels romans.

AGUILETA.

TRENCA-CLOSCAS.

SE SAP QUI 'N TÉ DE ARROS?

Combinar las anteriores paraulas de manera que formin lo nom de un poble de Catalunya.

JEPET DE L' ORGA.

—Sr. Temps, aquí t'è la clau. Demà dónguila al nou *inquilino*, que jo aquí no puch ni vull estarhi més.

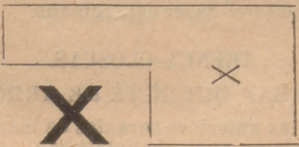
MUDANSA.

- Envihim dos kilos de tot.
- La direcció, si es servit.
- Tingui.

Joan Total.
Notari.
Carrer de la Tot, n.º tot.

SUTERO FUROR Y C.º

GEROGLIFICH.

CAP Y QUA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH:

- 1.—Consonant.
- 7 5.—Numeral.
- 2 3 7.—Lloch d' aygua.
- 6 2 7 4.—Aucell.
- 6 4 8 1 4.—Part del cos.
- 4 6 7 8 8 4.—Un peix.
- 8 8 4 5 1 3 4.—N' hi ha en las Iglesias.
- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.
- 4 5 6 7 3 8 4.—Un peix.
- 6 7 3 8 8 4.—Una bestia.
- 1 3 4 5 4.—Vila catalana.
- 2 3 1 4.—Nom de dona.
- 6 5 1.—Una bestia.
- 8 4.—Nota musical.
- 7.—Vocal.

CAPELLÀ PUNXETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Salta-Rechs, Ki-ki-ri-ki, Xiol, Lennam Chitná, M. Cabré, Chullio, Roura, Ferróla de Catalunya, Angel de la Guarda, A. Alacaya, Ll. Sarriánés, y A. Junca: *Dispensin, lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*

Ciudadans Japet de l' Orga, R. M. Frare Llech, J. T. Angula, Conde de Manganoso, P. Ramogosa, Blay Blanch, J. M.º Bernis, Saldoni de Valcarca, Suter Furor y C.º, Pastelats, B. Trips, Pali B. A. Lopez y Lopez, J. Staransa, y Angel Garcia: *Insertarém alguna rosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá J. Sugrañes Urpl.—No 'ns obligu a repetirli que las sévas observacions son impertinents: desde 'l moment que no aném a buscar a ningú, no tenim compromisos y obrém de la manera que a nosatres nos sembla. Per lo tant abstinim de manifestar opinions que no se li demanan y s' estolviara tinta y feyna.—Lo que 'ns envia correjit podria insertarse: tal com vé es impossible.—J. Baucells Prat: Los versos estan molt bé.—R. P. y M. Es fluxet y no 'ns serveix.—Pepet Simpatich: Esta molt bé, com tot lo que surt de la seva ploma. Envihi que a parroquians com vosté sempre se 's accontenta.—A. Gibert: Dispensin: va ser una distraccio: repetir l' inserció es imposible. Lo de aquesta senmana no va tant bé com lo de las altras.—Baldomero de Breda: Hi ha un epigrama copiat, y la fabula es traduhida.—J. M.º Bernis: La culpa sigué del compaginador que al ajustar las plamas se descuida de inclourell: anirem publicant a la «Esquella» lo que tenim de vosté.—S. Ust: Lo que 'ns envia está molt bé y se li agrabeix.—Noy de la mare: Tindrem en compte sas observacions.—Capella pre-histórich: La forma prou está bé: pero 'l fondo resulta... massa fondo.—J. Ramon Blanch Joanet: mirarém de publicarho.—Fra J. J. Végés: Queda complascut.—S. U. S. T: Esta molt bé.

LOPEZ, Editor.—Rambia del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.